

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

ΤΩΝ

ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

ΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΕΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδοντες τὰς διαθήκας τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, τῆς ἀπανταχοῦ τηλαυγοῦς ταύτης κεφαλῆς τῆς Ἠπείρου, νομίζομεν ὅτι ἐπιτελοῦμεν καθῆκον οὐ μόνον πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἣτις δέον νὰ γινώσκῃ αἰωνίως τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν τιμαλφεστάτων τέκνων της. Ἡ ἱστορία ἡμῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη γενεῶν δὲν ἔχει ὁμολογουμένως νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρους καὶ καρπιμωτέρους ἀγῶνας ἢ τοὺς φιλοτίμους μόχθους τῶν πατέρων ἐκείνων, οἵτινες ἐμπεφορημένοι ἐνθέου ἔρωτος πρὸς τὴν γενέθλιον αὐτῶν ἐστίαν καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐν ξένη γῆ κατατρυχόμενοι ἠδυνήθησαν νὰ συγκομίσωσιν ἐντίμους καρποὺς ἵνα παραδώσωσιν ἡμῖν αὐτοὺς ὡς ἐφόδια πρὸς τὴν χριστιανικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ἐστω ἀθάνατος καὶ εὐλογημένη ἡ σεπτὴ μνήμη τῶν φιλοστόργων τούτων γονέων, εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τὴν παρηγορίαν, τὸν σπόρον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλοντι!

Δημοσιεύομεν ὧδε τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἐντολάς χωρὶς νὰ ἀναγράψωμεν ἄλλο τι περὶ τοῦ βίου των, διότι τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἔζησαν ἀφανῶς καὶ ἐν χριστιανικῇ ταπεινοφροσύνῃ ἵνα ἀποθάνωσιν ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἄφωνοι μάρτυρες τοῦ κηρύγματός Του; Ἐπειτα τίς ἡ χρεῖα λόγων καὶ ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων εἰς τοὺς εὐεργέτας τούτους, ὧν ἡ μὲν ζωὴ ὑπῆρξεν ἐμπράκτως τε καὶ κατὰ διάνοιαν διηνεκῆς καὶ ἐνθερμος ἀφοσίωσις εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ θάνατος ἐφάνη ὡς λαμπρὰ ἀποκάλυψις ψυχικῶν προτερημάτων ἀξίων αἰωνίας λατρείας καὶ μακαριότητος; Αἱ διαθήκαι αὐτῶν εἶνε ἀληθῶς τὸ καθαρῶτατον κάτοπτρον τοῦ βίου των καὶ τὸ εὐγλωττότατον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς των. Μία καὶ ἡ αὐτὴ ψυχὴ διαπνέει αὐτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ πνοὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ θερμοῦ ζήλου πρὸς τὰ καλὰ καὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας. Οὐδὲν ἀναγράφεται ἐν αὐταῖς περὶ τῶν ἀνεκδιηγῆτων

πικριῶν καὶ ταλαιπωριῶν, δι' ὧν οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι πατέρες ἠδηνήθησαν νὰ συλλέξωσι τοσοῦτους καρπούς ἵνα θρέψωσι καὶ ἐξευγενίσωσι τὰ τέκνα τῆς πατρίδος, ἵνα σώσωσι τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἵνα χορηγήσωσι τὰ πρὸς νοσηλείαν καὶ θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων. Πάντες ὑπέστησαν μαρτυρικῶς τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας, κατεπάλαισαν τὴν πενίαν καὶ τὴν ἄλλην κακοδαιμονίαν χωρὶς νὰ ρήξωσιν ποτε φωνὴν ἐπιδείξεως ἢ ἀγανακτήσεως καὶ κατεφρόνησαν μαρτυρικῶς τῶν κινδύνων μόνον ἵνα ἀνακουφίσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κακώσεων σκληρᾶς τύχης καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους μακραίωνος ὀρφανίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλαι πόλεις καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι πλουσιωτέρους εὐεργέτας, ἔργα καὶ ἰδρύματα αὐτῶν μεγαλοπρεπέστερα, καρπούς πολὺ δαψιλεστέρους καὶ γονιμωτέρους ἴσως, ἀλλ' ἡ αἰωνία ὑπεροχὴ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων ἔγκειται ὁμολογουμένως ἐν τῇ βαθύτητι τῆς ἀγνῆς προαιρέσεως καὶ τοῦ φρονήματος, ἐν τῇ θαυμαστῇ καρτερίᾳ τῶν πόνων καὶ τῶν κακοπαθειῶν καὶ ἐν τῇ ἐνθουσιώδει πίστει εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ σκοποῦ. Διὰ τοῦτο αἱ διαθῆκαι αὐτῶν δὲν εἶνε μόνον τεκμήρια τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ καλοκάγαθίας των, ἐφ' αἷς ὀφείλομεν αὐτοῖς αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα μαρτυροῦντα τὴν ἀπαράμιλλον ἐγκράτειαν αὐτῶν καὶ αὐταπάρνησιν. Εἶθε νὰ χρησιμεύσωσιν αὐταὶ εἰς πᾶσαν γενεάν ὡς κέντρα καὶ παραδείγματα πατρικῶν ἀρετῶν, δι' ὧν μόνον εἶνε ἐφικτὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ.

Αἱ διαθῆκαι αὐταὶ ἐκδίδονται ἀκριβῶς ὡς εὐρέθησαν συντεταγμέναι ἄνευ γραμματικῶν διορθώσεων. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλέη κληροδοτηθέντα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννιτῶν εἴτε διὰ διαθηκῶν, αἵτινες ἀπώλοντο, εἴτε ἄνευ τοιούτων. Παρελείφθη μόνον ἐνταῦθα ἡ διαθήκη τῶν κορυφαίων τῆς Ἡπείρου εὐεργετῶν, τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμᾶ, διότι αὕτη ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐκδεδομένη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἑλληνιστὶ καὶ ῥωσιστῖ.

XIV

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΓΟΥΝΑΡΗ

(Ἀντίγραφον ἐξ ἀντιγράφου ἀνεπισήμου)·

Ἐπειδὴ καὶ πρὸ καιροῦ ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἐν εὐεργέτημα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, μητρόπολιν τῆς Ἠπείρου, ἐπαρχίας τῆς γεννήσεώς μου· καὶ ἐπειδὴ αἱ σημερινὸν πολιτικαὶ περιστάσεις καὶ ἰδιωτικὴ μου θέσις δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἄμεσον πραγματοποίησίν του· γνωρίζων τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως καὶ τὸ πρόσκαιρον καὶ ἀβέβαιον τῶν ἡμερῶν μας, διαθέτω περὶ τούτου ὡς ἐφεξῆς.

Αἱ εἰς τὴν Ἐθνικὴν τῆς Ἑλλάδος Τράπεζαν ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν συνιστάμεναι μετοχαὶ μου μένουσιν ἀφιέρωμα ἀπὸ τὴν σήμερον εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ἐπὶ τῷ ὡς κάτωθεν ἐκτεθειμένῳ φιλανθρώπῳ σκοπῷ. Αἱ ὠφέλεια τῶν ῥηθειςῶν μετοχῶν προσεπιτοκιζόμεναι εἰς τὴν ἰδίαν Τράπεζαν θέλουσι διατηρηθῆ ἀνέπαφοι ἐπὶ δεκαετίαν· μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ σήμερον ἔχουν τὴν ἐξουσίαν οἱ κάτωθεν ὠνομασμένοι ἐπίτροποι καὶ ἐκτελεσταὶ νὰ σηκώσουν τὴν ῥηθεῖσαν δεκαετῆ ὠφέλειαν τῶν πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῶσιν ὡς ἔπεται. — Ν' ἀγοράσουν ἐν οἰκόπεδον εἰς κεντρικὸν μέρος τῆς πόλειως τῶν Ἰωαννίνων κατάλληλον καὶ νὰ κτίσωσιν ἐν φαρμακοπωλεῖον ἐκ πλίνθων ἢ πετρῶν στερεᾶς κατασκευῆς, περιεκτικὸν τοῦ καταστήματος τοῦ φαρμακοπωλείου καὶ τῶν ἀναγ-

καίων δωμάτων διὰ τὴν φαρμακοποιίαν καὶ τὴν κατοικίαν ἐν αὐτῷ τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ ὑπηρέτου· τὸ κόστος τῆς ἀγορᾶς τοῦ οἰκοπέδου καὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ καταστήματος νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας δραχμᾶς· νὰ προμηθεύσωσι κατόπιν εἰς αὐτὸ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ σκεύη, καὶ νὰ μισθώσωσιν ἓνα φαρμακοποιὸν τίμιον καὶ ἰκανὸν καὶ ὄλην τὴν ἀναγκαίαν πρὸς διατήρησιν τοῦ φαρμακοπωλείου ὑπηρεσίαν. Ἐκ τοῦ ῥηθέντος φαρμακοπωλείου θέλουσι χορηγοῦνται δωρεὰν ὅλα τὰ ἰατρικὰ πρὸς ὄλους τοὺς ἐνδεεῖς κατοίκους τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων χριστιανούς τε καὶ ἄλλοεθνεῖς καθὼς καὶ εἰς ὄλους τοὺς παρεπιδημοῦντας ξένους· νὰ μισθώσωσι καὶ διατηρήσωσι ἓνα ἰατρὸν Ἕλληνα ἔμπειρον καὶ φιλόανθρωπον διὰ νὰ ἐπισκέπτηται ἀμισθὶ ὄλους τοὺς αἰτοῦντας τὴν ἐπίσκεψίν του ἐνδεεῖς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ ἐπιδημοῦντας ξένους. Ἡ ἀνωτέρω προσδιορισθεῖσα δεκαετῆς ὠφέλεια τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἑλληνικὴν Τράπεζαν ἀπὸ πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν συνισταμένων μετοχῶν μου θέλουσιν ὑπολογισθῆ ὥστε νὰ ἐπαρκέσωσι διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ οἰκοπέδου καὶ τὴν οἰκοδομὴν ὄλων τοῦ φαρμακοποιείου, διὰ τὴν ἐντελῆ προμήθειαν ὄλων τῶν ἀναγκαίων σκευῶν αὐτοῦ καὶ φαρμάκων, διὰ τοὺς μισθοὺς τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ τῆς ὑπηρεσίας διὰ τὸ πρῶτον ἔτος· ἂν δὲ ἤθελε μείνη περισσεύμα ἐκ τῆς ῥηθείσης δεκαετοῦς ὠφελείας μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν προσημειωθέντων, θέλει παρακατατεθῆ εἰς τὴν ἰδίαν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἢ εἰς ἄλλο ἀσφαλὲς κατάστημα, ὃ ἤθελον ἐγκρίνει οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐκτελεσταὶ τῆς παρούσης μου, μὲ τόκον διὰ νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὴν αἰώνιον διατήρησιν τοῦ προεκτεθέντος εὐεργετικοῦ σκοποῦ μου ὡς καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν. Αἱ ἐκ πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν μετοχαὶ μου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν προικοδοτοῦνται αἰωνίως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων ἓνα ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν ὠφελείας πληρώνηται ἐτησίως ὁ μισθὸς τοῦ ἰατροῦ, τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ φαρμακοποιείου. Ἐως δτου διατηρεῖται ἡ ῥηθεῖσα Τράπεζα

δὲν θέλουσι παρῆθ' αὐτῆς αἰ ρηθεῖσαι μετοχαί μου ἢ πωληθῆ ἐπ' οὐδεμιᾶ προφάσει· ἂν τυχόν ποτε ἤθελε διαλυθῆ, τότε τὸ ἐξ αὐτῶν προϊόν θέλει παρακατατεθῆ ἀπαραλλάκτως εἰς ἄλλην τράπεζαν, ἢ ἐν Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἑλλάδι, ἂν ἤθελε ξαναὑποστηθῆ, ἢ ὅπου κρίνῃ ἀσφαλέστερον καὶ συμφερότερον ἢ ἐπιτροπή, ἵνα ἡ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια χρησιμεύῃ εἰς αἰώνιον ἐκτέλεσιν τοῦ προκατασταθέντος εὐεργετικοῦ σκοποῦ μου. Τὰ γραμμάτια τῶν προσημειωθέντων ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐθνικὴν Τράπεζαν μετοχῶν μου εὐρίσκονται παρ' ἐμοί, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου μου θέλουσι τὰ παραλάβῃ οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς γενικῆς διαθήκης μου διὰ νὰ τὰ παραδώσωσιν εἰς τοὺς κάτωθεν σημειωμένους ἐκτελεστάς καὶ ἐπιτρόπους μου τοῦ προεκτεθέντος εὐεργετήματός μου εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων πληρεξουσίου ἐπιτρόπους καὶ ἐκτελεστάς αὐτοῦ. Προσδιορίζω πενταμελῆ ἐπιτροπὴν, συνισταμένην ὡς ἐφεξῆς· Α' ὁ ἀπὸ τὸν κατὰ καιροὺς ἅγιον Μητροπολίτην Ἰωαννίνων ἢ Ἄρτης· Β' ὁ τὸν ἐξοχώτατον ἰατρὸν Κύριον Κωνσταντῖνον Κοντόπουλον· Γ' ὁ τὸν Κύριον Ν. Ἀθανασίου· Δ' ὁ τὸν Κύριον Ἀναστάσιον Κ. Τζίμαν· Ε' ὁ τὸν ἀνεψιόν μου Νικόλαον Ι. Λαμπρινόν. Τὰ ἀνωτέρω μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἐκτὸς τοῦ ἁγίου Μητροπολίτου, θέλουσιν ἔχει τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐκλέγῃ ἐγκαίρως τὸν μετὰ θάνατον διάδοχόν του ὅποιον ἢ συνείδησίς του ἤθελεν ὑπαγορεύσῃ, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ἐπεμβάσεως οὐδεὶς ἄλλος. Ἐκάστος τῶν ἐπιτρόπων θέλει κρατεῖ ἀντίγραφον τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν μετοχῶν μου τῶν ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ προικοδοτηθέντων, τὸ δὲ πρωτότυπον θέλει στέκει εἰς τὸν ταμίαν καὶ λογιστὴν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐκλέξει. Ἀπαραλλάκτως ἀντίγραφον τοῦ παρόντος μου θέλει κρατεῖ ἕκαστος τῶν ἐπιτρόπων πρὸς ὁδηγίαν του, τὸ δὲ πρωτότυπον θέλει διαμένει ἐπίσης εἰς τὸν ταμίαν. Ἀντίγραφον ἐπίσημον τῆς παρούσης πράξεώς μου θέλει κοινοποιηθῆ ἐπίσης εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ὁδηγίαν της. Τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῆς πα-

ρούσης διαθήκης μου συσταίνω εἰς ὄλας τὰς καταλλήλους ἀρχάς,
καὶ τὸν παραβάτην αὐτῆς εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῆς θείας δίκης καὶ
τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ βεβαιῶ τὰ ὀπισθεν καὶ ἄνω-
θεν τῇ ἰδίᾳ μου χειρὶ· τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ πενήντα
τεσσάρῳ Σωτηρίῳ, Μαΐου ὀκτῶ 8 Γαλάτζί.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΠΡΑΣΙΝΟΣ μάρτυς.

Κ. ΣΑΚΟΥΜΑΝΟΣ μάρτυς.

ΖΩΗΣ ΓΚΟΥΓΙΑΣ μαρτυρῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΙΑΣ μαρτυρῶ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ παροῦσα διαθήκη προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ διαθέτου δὲν
ἐξετελέσθη ὡς ὁ διαθέτης ἐβούλετο.
